Recensie: Taylor Swift The Eras Tour ***

Disney+
vrijdag 15 maart 2024

foto © Disney+

Recensie:
Goed nieuws voor de Swifties die geen ticket konden bemachtigen voor Taylor Swift The Eras Tour omdat haar shows hopeloos uitverkocht zijn, of als de hoge ticketprijzen hen deed afhaken. Het concert is nu namelijk volledig te zien op Disney+ nadat je er eerder ook al voor terecht kon in de bioscoop. Het voordeel van streaming? Dat je de mindere momenten, en zo zijn er wel wat, van de drie uur en half durende stream gewoon kan doorspoelen.

We gaan er geen doekjes om winden. Neen, wij zijn geen Swiftie, ook al hadden we een ticket voor haar show op Werchter Boutique drie jaar geleden die uiteindelijk nooit heeft plaatsgevonden door de coronacrisis. Swift is namelijk een beetje te veel van alles en nog wat voor ons, en dat vertaalt zich ook in deze The Eras Tour, een lang concert waarbij ze vooral inzoomt op haar laatste vijf albums.
Standaard doet een artiest per album dat die uitbrengt een tour. Niet zo bij Taylor Swift die erg productief was de laatste jaren, niet in het minst tijdens de coronajaren waarbij ze mocht experimenteren en kon groeien als artiest. In de stream op Disney+ bedankt ze dan ook haar publiek dat ze mag zijn wie ze is, gewoon haar ding van hen mag doen en zij haar blijven volgen hebben in de artistieke keuzes die ze maakte.
Het gevolg is weliswaar dat Taylor Swift The Eras Tour als een bijzonder heterogene, lees: vaak onsamenhangende show aanvoelt waarin ze verschillende stijlen aanboort. Beginnen doet de 34-jarige Amerikaanse singer-songwriter met nummers uit het album 'Lover' dat 5 jaar geleden het levenslicht zag. Uit die eerste reeks nummers die ze laat horen is het vooral het feministische 'The man' waarbij ze een vest aanheeft, dat ver boven de rest uitschiet. Omdat het karakter heeft, terwijl de meeste van Taylors songs net dat lijken te missen. Veel liedjes van haar klinken best ok, maar worden te clean, met brede gebleekte tanden-tandpastaglimlach gebracht. Maar niet alleen dat. Omdat ze in een stadion staat, gesticuleert (in het jargon noemen ze dat projecteren) ze ook bijzonder groot, te groot voor het kleine scherm waar dat allemaal behoorlijk overdreven overkomt.
Heel wat van Taylor Swifts songs in het begin van de show lijken inwisselbaar, klinken wat vlak en haar vele kleding- met daarbij telkens mooi gecombineerde micro-(goud, rood, wit en blauw, zilver parelend enz.) wissels en erg veel op en neer gaan op het centrale ruitvormige podium tussen het hoofdpodium, catwalk en C-podium aan het einde van de catwalk, doen je al snel doorhebben dat Taylor Swift visueel ook verdomd vaak in herhaling valt.
Het neemt niet weg dat Taylor Swift The Eras Tour productioneel wel een straffe show is. Met een witte

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vleugel die onder het mos steekt wanneer ze uit evermore nummers brengt in een wat mysterieuze sfeer, met laaghangende rook over het podium en Taylor Swift die dan die een gele jurk aanheeft met daarover een zwarte cape. Wanneer ze songs uit folklore laat horen zien we zelfs een houten huisje met een mossen dak en een schoorsteen waar rook uit komt. Tijdens evermore en folklore trekt de zangeres kortom de theatrale kaart. In 'betty' bijvoorbeeld gaat het over een driehoeksverhouding, hoe de tiener James, een personage dat Taylor Swift creëerde, het verpestte met de liefde van zijn leven.

Verder zien we onder andere dansers in witte kubussen, lichtgevende fietsen, vuurwerk en duikt Taylor Swift letterlijk in de catwalk wanneer er beelden van de zee te zien zijn op de catwalkvloer. Het lijk dat even alsof ze live in het water duikt terwijl we haar zien zwemmen naar de overkant in de visuals van de de podiumvloer.

Het is lang wachten eer we na 'The man' nog een hoogtepunt kunnen optekenen tijdens Taylor Swift The Eras Tour. Dat komt er uiteindelijk met het geweldige 'Champagne problems' dat de Swifties stevig meezingen terwijl Taylor zichzelf begeleidt op de mossen piano. Daarna is het tijd voor een stukje theater wanneer ze de tafel dekt voor een man van kleur en zijn glas schoon maakt met haar kleed tijdens 'Tolerate it'.

Van zodra ze aan het luik Reputation begint, komt The Eras Tour in een stroomversnelling. Taylor Swift rijgt de nummers dan aan elkaar en er komen minder bindteksten aan te pas, waardoor de spanningsboog die zeker in het begin wat slapjes aanvoelt, eindelijk strakker wordt. Het is echter wachten tot 'We Are Never Ever Getting Back Together' wanneer ze een rode micro vastheeft en in het rood gekleed is, een song die leest als een wraaknummer op een ex-vriendje dat zijn muzieksmaak hoger inschatte dan die van Taylor, dat Taylor Swift The Eras Tour terug helemaal op dreef komt. Maar liefst 10 minuten duurt 'All Too Well' daarna en da's gewoon veel te lang. Wie Taylor Swift nog live gaat zien, raden we aan om dan massaal naar het toilet te gaan.

Missen veel songs van Taylor Swift dynamiek, dan is dat niet zo bij het Red- en Reputationgedeelte en al helemaal niet wanneer ze songs aanboort uit 1989, het album dat verwijst naar haar geboortejaar en we veruit het beste vinden wat ze ooit heeft uitgebracht en hier een erg sterk stuk vormt.

Maar ook akoestisch, met 'Our song' en 'You're on your own, kid' vinden we de Amerikaanse top. Na de aftiteling van Taylor Swift The Eras Tour kan je overigens de ganse akoestische set met deze twee nummers nog eens beluisteren. Die worden dan aangevuld met 'I can see you', het geweldige 'Death by a thousand cuts', 'You are in love' en 'Maroon'.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.